

תפ"ח 70759/02/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

19 במאי 2021

תפ"ח 70759-02-19 מדינת ישראל נ' פלוני

לפני: כב' סגן הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר - אב"ד
כב' השופטת דינה כהן
כב' השופט דניאל בן טולילה
המאשימה:
מדינת ישראל (פמ"ד)
ע"י עו"ד הילה דרימר

נגד
הנאשם:

פלוני
ע"י עו"ד ניל סיימון

#1#>

גזר דין

נאסר בזאת פרסום כל פרט המזהה את המתלונן או מי מבני משפחתו, לרבות פרסום שם, שם משפחה, מקום מגורים, עיר מגורים מקום לימודים ומקום עבודה. בשל הקרבה המשפחתית ועל מנת להגן על המתלונן - אין לפרסם גם את שם הנאשם ונאסר פרסום מידע רפואי הנוגע לנאשם. כפוף לאיסור לעיל ניתן לפרסם את עובדות המקרה.

השופטת דינה כהן:

העובדות

1. הנאשם, יליד 1962, הורשע, לאחר שמיעת הראיות, בביצוע מספר רב של עבירות מין מסוג מעשה סדום, גרם מעשה סדום, ניסיון מעשה סדום ומעשים מגונים, כלפי המתלונן, בנו הביולוגי, בעת שהמתלונן היה קטין כבן 8 ועד הגיעו לגיל 14.

כתב האישום, כלל 7 אישומים; על פי הכרעת הדין מיום 07.01.2021, זוכה הנאשם מחמת הספק, מהעבירות שיוחסו לו על פי האישום החמישי (שיוכן מעבירות מסוימות נוספות וכפי שפורט בהכרעת הדין ויפורט להלן).

משמיעת הראיות ניתן היה ללמוד אודות נסיבות חיי הנאשם והמתלונן שעמדו ברקע

למעשים:

בין השנים 1991 ל-2008 היה הנאשם נשוי לאמו של המתלון, לשניים נולדו ארבעה ילדים: 3 בנות והמתלון. בתקופות שונות בחייו הנאשם עבד במספר עבודות. בחלק מהתקופות המפורטות בכתב האישום עבד כנהג.

סמוך לפני שהמתלון הגיע לגיל בר מצווה, הנאשם ורעייתו נפרדו והתגוררו בדירות נפרדות. המתלון ושתי אחיותיו הגדולות עברו להתגורר עם הנאשם.

סמוך לגיל 15 המתלון החל ללמוד ולגור בפנימייה ובחופשות היה שב הביתה, אחת לשבועיים שלושה. לאחר שהחל את השירות הצבאי וללא כל התראה מוקדמת, המתלון עזב את הבית וקיבל מעמד של חייל בודד.

2. לאחר שהמתלון ניתק את הקשר עם הנאשם בתקופת השירות הצבאי, ובהגיעו לגיל 25, הגיש את התלונה, שבעקבותיה הורשע הנאשם, בתמצית כמפורט להלן:

על פי האישום הראשון, במהלך השנים 2002-2005 לערך, בחמש הזדמנויות, נהג הנאשם לבצע במתלון את המעשים שיפורטו להלן, כשהנאשם והמתלון היו לבד בדירה.

הנאשם היה במיטתו בחדר השינה כשהוא בתחתוני שעה שהמתלון נכנס לחדר. השניים שכבו על המיטה. הנאשם ליטף את המתלון בחזה ובבטן ובהמשך הנאשם הכניס את ידו לתוך תחתוניו של המתלון וליטף את איבר מינו ולאחר כמה דקות הנאשם הכניס את איבר מינו של המתלון לפיו של הנאשם. המתלון הפסיק את הנאשם כיוון שחש ב"תחושה מוזרה". הנאשם הביא וזלין והסביר למתלון מה לעשות, כאשר הנאשם היה בתנוחה "של 4" והנחה את המתלון לזוז "קדימה ואחורה" עד שהגיע לזקפה. לאחר כמה פעמים שהמתלון חדר לנאשם מאחור, הגיע הנאשם לסיפוק מיני.

לאחר מכן, הנאשם והמתלון נכנסו יחד להתקלח, שם הסתבנו והנאשם ביקש מהמתלון שינשק אותו, בהמשך, הנאשם ליטף את המתלון בגב וסיבן אותו בישבן.

במקרים האמורים, אף הנאשם הכניס את איבר מינו לפיו של המתלון.

בהזדמנות אחת, ניסה הנאשם להחדיר את אצבעו לפי הטבעת של המתלון בעת שהיו יחד במקלחת.

בגין מעשיו, הורשע הנאשם בביצוע **מעשי סדום** - 5 עבירות לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 347(ב) + 345 (א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), **ניסיון למעשה סדום** עבירה לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 347(ב) + 345(א)(3) + 25 לחוק, **גרום למעשי סדום** (5) עבירות לפי סעיף 351(א) + 350 בנסיבות סעיף 347(ב) לחוק, **מעשים מגונים** ריבוי עבירות לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(א) + 345(א)(3) לחוק.

על פי האישום השני, במהלך השנים 2005-2007 לערך, במספר רב של הזדמנויות, כשהנאשם והמתלון היו לבד, בחדר השינה של הנאשם, נהג הנאשם להחדיר את איבר מינו לפיו של המתלון והמתלון החדיר אף הוא את איבר מינו לפיו של הנאשם; לאחר מכן, הנאשם והמתלון נכנסו יחדיו למקלחת.

בגין מעשיו, הנאשם הורשע בריבוי עבירות של **מעשי סדום** לפי סעיף 351 (א) בנסיבות סעיף 347(ב) + 345(א)(3) לחוק, **גרם למעשי סדום** לפי סעיף 351(א) + סעיף 350 בנסיבות סעיף 347(ב) וסעיף 345(א)(3) לחוק, **ומעשים מגונים** לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(א) + 345(א)(3) לחוק.

על פי האישום השלישי, בשנים 2005-2007 לערך, כאשר המתלון והנאשם שהו בדירה לבדם, ואמו של המתלון ואחיותיו שהו באותה עת ב"מימדיו", ביצע הנאשם במתלון גרם מעשי סדום ומעשה מגונה. הנאשם בתחתוניו והמתלון היו במיטה בחדר השינה של הנאשם, לאחר מכן התפשטו. הנאשם ליטף את המתלון, כשהמתלון שכב ערום על המיטה, הכניס הנאשם את איבר מינו של המתלון לפיו והמתלון "עשה לו ביד"; בהמשך, הכניס המתלון את איבר מינו לפי הטבעת של הנאשם.

באותו היום אמר הנאשם למתלון שיקנה לו מכונית עם שלט.

בשל מעשיו, הנאשם הורשע בביצוע 2 עבירות של **גרם למעשה סדום** לפי סעיף 351(א) + סעיף 350 בנסיבות סעיף 347(ב) + 345(א)(3) לחוק ועבירה של **מעשה מגונה** לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(א) + 345(א)(3) לחוק.

על פי האישום הרביעי, במהלך השנים 2005-2007 לערך, ביצע הנאשם במתלון מעשה מגונה ומעשי סדום, כפי שיפורטו להלן:

ביום שבת בבוקר, המתלון המתין לנאשם שישוב מעבודתו בעת ששאר בני המשפחה הלכו לסבא ולסבתא וכששב שהו השניים לבדם בדירה. באותה עת, אמו של המתלון הייתה יחד עם שלושת אחיותיו בבית סבתו.

הנאשם שכב על מיטתו כשהוא בתחתונים בלבד וקרא למתלון לבוא לחדרו. הנאשם ליטף את המתלון בבטן ובחזה. בהמשך, אחז המתלון באיבר מינו של הנאשם והכניס אותו לפיו, ולאחר מכן גם המתלון הכניס את איבר מינו לפיו של הנאשם.

בגין מעשיו, הנאשם הורשע בביצוע עבירות של **מעשה סדום** לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 347(ב) + 345(א)(3) לחוק, **גרם למעשה סדום** לפי סעיף 351(א) + סעיף 350 בנסיבות סעיף 347(ב) + 345(א)(3) לחוק, **מעשה מגונה** לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(א) + 345(א)(3) לחוק.

על פי האישום השישי, לפני חגיגת בר המצווה של המתלון התלווה המתלון לנאשם לנסיעת עבודה לים המלח. בהגיעם לים המלח החליט הנאשם להישאר לישון במלון יחד עם המתלון.

במלון ביקש הנאשם מהמתלון שיכנס אתו למיטה יחד כשהם ערומים, המתלון הלך אליו למיטה. הנאשם

ליטף את המתלונן בבטן והכניס את ידו מתחת לתחתוניו. הנאשם הכניס את איבר מינו לפיו של המתלונן ולאחר מכן המתלונן הכניס את איבר מינו לפיו של הנאשם, ובלשון המתלונן "הוא ירד לי ואחרי זה אני ירדתי לו" (פיסקה 52 להכרעת הדין).

בגין מעשיו, הנאשם הורשע בביצוע עבירות של **מעשי סדום** לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 347(ב) + 345(א)(3) לחוק, **גרם מעשי סדום** לפי סעיף 351(א) + 350 בנסיבות סעיף 347(ב) + 345(א)(3) לחוק, **ומעשה מגונה** לפי סעיף 351(ג)(1) בנסיבות סעיף 348(א) + 345(א)(3) לחוק.

על פי האישום השביעי, מספר ימים לפני חגיגת בר המצווה של המתלונן, בשנת 2007, שהו המתלונן והנאשם לבדם בבית.

המתלונן נכנס לחדר השינה של הנאשם כדי להסתכל על חליפת בר המצווה שהייתה תלויה בחדר הארונות. באותה עת שכב הנאשם על המיטה עירום והמתלונן נכנס למיטתו של הנאשם. הנאשם מרח זולין על פי הטבעת של עצמו. הנאשם הרים את רגליו ואמר למתלונן להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלו. המתלונן עשה כן, אך לאחר מספר דקות חדל ממעשיו ונכנס להתקלח וזאת לאחר שהריח ריח חריף של צואה ולאחר שראה שעל איבר מינו יש צואה.

בגין מעשיו, הנאשם הורשע **בגרם מעשה סדום** - עבירה לפי סעיף 351(א) + 350 בנסיבות סעיף 347(ב) + 345(א)(3) לחוק.

הראיות לעונש

תסקיר שירות המבחן

3. הנאשם, כבן 59 נטול עבר פלילי. בתסקיר מיום 10.04.2021, סקר שירות המבחן רקע אישי ומשפחתי של הנאשם, הובא מידע אודות טיב הקשר שבין הנאשם והמתלונן מנקודת מבטו של הנאשם לאורך השנים ועמדותיו ביחס לעבירות בהן הורשע. בתסקירו העריך שירות המבחן את הסיכון להתנהגות מינית פוגענית ואת הסיכוי לשיקום.

(...חסוי מטעמי צנעת הפרט)

בתוך כך, ציין שירות המבחן שמהשיחות עם הנאשם ומאישור רפואי שהציג לפנייהם שהנאשם מתמודד עם מחלות רפואיות שונות:(חסוי מטעמי צנעת הפרט)

הנאשם שלל בפני שירות המבחן כוונות לפגיעה עצמית מכוונת.

הנאשם שיתף את שירות המבחן כי הוא חווה את ההליך המשפטי, את התלונה שהגיש בנו והרשעתו כעוול גדול שנגרם לו, תסכול וחוסר אונים. עם זאת, ציין הנאשם כי הוא מאמין בכוחותיו לעבור כל מכשול שיקרה בדרכו.

הנאשם תיאר בפני שירות המבחן את מערכת היחסים בינו לבין המתלון כמערכת יחסים קרובה לאורך השנים, במהלך סיפק לבנו את צרכיו ורצונותיו החומריים.

הנאשם ציין שמילדותו ועד ליום בו החליט המתלון לנתק את הקשר עמו, הוא היווה דמות עיקרית בחיי בנו, שנהג להתייעץ עמו. לצד זאת, הנאשם תיאר את המתלון כאדם דרשן ועיקש אשר ידע לתפעל את הנאשם ולהשיג את מטרותיו.

הנאשם הוסיף שבחירתו של הבן להגיש נגדו תלונה לאחר שנים, קשורה ומונעת מכעסו כלפי הנאשם על כך שלא הסכים לכסות את חובו של המתלון לחברת טלפון.

כגורמי סיכוי לשיקום צוינו יציבותו התעסוקתית של הנאשם, עברו הנקי, תיאוריו כי יחס חשיבות רבה במילוי תפקידו המשפחתי וההורי וכן הקשיים הרגשיים שחווה בשל ההליך המשפטי שייתכן ומהווים עבורו גורם מרתיע.

כגורמי סיכון להתנהגות פוגענית חוזרת צוינו, הכחשתו של הנאשם את ביצוע העבירות, הפער שבין תיאוריו את עצמו כאב מסור ואוהב שמנהל קשר חם וקרוב עם בנותיו לעומת הנתק מבנו אותו הוא התקשה להסביר, חוסר האמפטיה לבנו ותפיסת עצמו כקרוב. כן צוין הפער בין האופן שבו הנאשם תופס את עצמו כאדם המנהל תקשורת פתוחה וכנה אל מול הקושי שלו להתייחס באופן נרחב להתנהגותו המינית ולהעדפתו המינית.

לאור האמור, העריך שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון להישנות התנהגות מינית פוגענית. נוכח כך שהנאשם הכחיש את ביצוע העבירות, תפיסתו של הנאשם את עצמו כקרוב ושלילת כל בעייתיות בהתנהגותו וכל צורך בסיוע טיפולי, שירות המבחן סבר שלא תצמח תועלת מהמשך מעורבותם בחיי הנאשם כדרך לצמצום הסיכון, והוא נמנע מהמלצה טיפולית שיקומית.

תסקיר נפגע עבירה

4. בתסקיר נפגע העבירה מיום 11.04.2021, פורטו נזקים שנגרמו למתלון כתוצאה ממעשי הנאשם, המשליכים על מישורי חיים שונים.

צוין כי המתלון כיום בן 26, רווק. ... (חסוי מטעמי צנעת הפרט).

עורכת התסקיר התרשמה כי הפגיעות שעבר גרמו למתלונן לנזקים רגשיים משמעותיים ולתופעות פוסט טראומטיות.

עורכת התסקיר ציינה כי המתלונן חווה חוויה משמעותית של בגידה ופגיעה ביחסי אמון עם אביו, הנחוצים להתפתחות תקינה ובריאה; ... (חסוי מטעמי צנעת הפרט)

צוין שהמתלונן הסכים שיופנה לקבל טיפול ייעודי לנפגעי תקיפה מינית.

לאור כל האמור, המליצה עורכת התסקיר כי יוטל על הנאשם, בין יתר רכיבי הענישה, פיצוי כספי משמעותי, כמסר על פגיעותיו הקשות של האב בבנו, וכי יסייע לו לממן את תהליכי הטיפול להם זקוק.

חוות דעת והערכת מסוכנות

5. בחוות דעת והערכת מסוכנות מתאריך 04.04.2021, הוערכה מסוכנותו המינית של הנאשם כלפי קורבנות מזדמנים כנמוכה וכלפי קטינים עימם יש לו קשר קרוב הוערכה מסוכנותו כבינונית-נמוכה. יודגש כי מעריכת המסוכנות התייחסה לעיתים לנסיבות העבירות כפי שתוארו בכתב האישום ולא כפי שנקבע בהכרעת הדין ופורט לעיל.

מעריכת המסוכנות התרשמה מנאשם בעל אינטליגנציה ויכולות וורבליות גבוהות עם קווי אישיות נרקסיסטיים ומוחצנים. המעריכה התרשמה שהנאשם ביצע את העבירות על רקע אישיותו, דחפיו המיניים תוך ניצול היותו בנו זקוק ותלוי בו, לסיפוק צרכיו. ההתרשמות הייתה שקיימים בלבול וחוסר גבולות באופן בו הנאשם ניהל את קשריו עם ילדיו וכי הנאשם חסר יכולת או רצון להתבוננות פנימית, מרוכז בעצמו ועסוק במחירים שהוא משלם.

כפקטורים סטטיים צוינו גילו של הנאשם - בן 59, אשר פגע בפעם האחרונה בגיל 46. כאן הוער כי גיל אמנם נחשב לגורם מפחית מסוכנות, אך יש להתייחס לכך בהסתייגות, שכן הנאשם פגע בקטין במשך תקופה בת 6 שנים. בנוסף, צוין כי הנאשם פגע בזכר.

כפקטורים דינאמיים מקדמי סיכון, צוינו בין היתר, שהנאשם הוא אדם בעל קווי אישיות נרקסיסטיים, אשר ניהל אורח חיים מיני לא מובחן ולא זהיר עם גברים ועם נשים. ההתרשמות ממערכת היחסים של הנאשם עם ילדיו, אשר אותה הגדיר כפתוחה וקרובה, אופיינה בחוסר גבולות. עוד צוין כי ניכר קיומו של בלבול בין מיניות לבין הבעת אהבה של אב לילדיו.

צוין שהנאשם תיאר את עצמו כאדם מיני מאחר שבין היתר אוהב לחבק ולנשק את ילדיו. הנאשם דיווח כי לאור בעיותיו הרפואיות חש בהפחתה בחשק ובתפקוד המיני. נוסף לכך, עקב פגיעתו בנאשם, בנו, בהיותו קטין כבן 8 עד 14 לא ניתן לשלול חד משמעית משיכה מינית לילדים בנים. אף הכחשתו נלקחה כגורם מגביר

מסוכנות. מנגד, צוין כי הנאשם ניהל אורח חיים נורמטיבי וכי מדובר בפגיעות שהתרחשו עד לפני כ-13 שנים.

עוד צוין כי ההליך המשפטי גובה מהנאשם מחיר נפשי ומהווה עבורו הרתעה.

הטענות לעונש

6. **המאשימה** עתרה להשית על הנאשם 18 שנות מאסר בפועל וזאת לצד פיצוי כספי משמעותי למתלונן, מאסר על תנאי וקנס כספי.

לשיטת המאשימה, יש לקבוע מתחם ענישה אחד למכלול העבירות שבהן הורשע הנאשם, בין 16 ל-20 שנות מאסר.

המאשימה התייחסה לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע מעשי הנאשם. תוארו, בין היתר, נזקקותו של המתלונן בנאשם המשמש לו כדמות אב, וכן תפקודו הלקוי וניתוקו הרגשי של המתלונן לאור מעשי הנאשם לאחר פגיעתו בו.

המאשימה ציינה בטיעוניה שבעניינו של הנאשם לא מתקיימים טעמים מיוחדים המצדיקים סטייה מטה מהעונש המזערי הקבוע בחוק לסעיפי העבירה בהם הורשע הנאשם. נטען שיש ליתן משקל לגילו הצעיר של המתלונן בעת ביצוע העבירות, ניצול הנאשם את הקרבה למתלונן, משך קרות האירועים, וחומרת המעשים בנסיבות המקרה.

המאשימה הדגישה את הכחשת הנאשם, היעדר נטילת האחריות, חוסר האמפתיה למתלונן וחוסר הבנה לחומרת הפגיעה האפשרית כתוצאה מהעבירות שבוצעו על ידו.

בנוסף, הפנתה המאשימה לתמונת הנזק שגרמו מעשי הנאשם למתלונן כעולה מתסקיר

נפגע העבירה.

צוין שמצבו הרפואי של הנאשם לצד היעדר עבר פלילי, שוקללו במסגרת העמדה לעונש.

המאשימה תמכה את עמדתה לעונש בפסיקת בתי המשפט.

7. לטענת **ההגנה**, מתחם הענישה שהמאשימה עתרה לקביעתו הוא מתחם מחמיר יתר על המידה והוא אינו נותן ביטוי נכון למכלול הנסיבות שיש להביאן בחשבון. לשיטת הסנגור, מתחם העונש הראוי צריך להיות נמוך מהמתחם אותו הציעה המאשימה, באופן ניכר.

ב"כ הנאשם הפנה לע"פ 6734/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.10.2017) במסגרתו הוטלו על נאשם שהורשע בעבירות מין, שבוצעו שנים רבות קודם למתן גזר הדין, 5 שנות-מאסר.

ב"כ הנאשם הדגיש את חלוף הזמן ממועד ביצוע העבירות; את מצבו הבריאותי של הנאשם העלול להתדרדר עד כדי סיכון חיים ממשי בכל יום בשל כך שהנאשם נמנע מלקבל את הטיפול לו הוא נזקק נוכח מצב דכאוני.

צוין שהנאשם הוא אדם נורמטיבי, שאינו צעיר, שעבד וכלכל את משפחתו בכבוד.

ב"כ הנאשם ציין כי אין להביא במסגרת שיקולי הענישה את חוות הדעת והערכת המסוכנות בעניינו של הנאשם, כיוון שלפי תיקון 113 לחוק העונשין, הערכת מסוכנות אינה כלולה בשיקולי הענישה וכן מהטעם שעורכי חוות הדעת חיוו דעתם אודות מסמכים שאינם קבילים בהליך, כגון; תסקיר מעצר ותיקים שנסגרו.

לעניין רכיב הפיצויים, הדגיש הסנגור כי המתלונן לא התחיל איזשהו טיפול ולפיכך אין מקום לפסוק לו פיצוי לצורך השתלבות בהליך טיפולי כהמלצת עובדת הציבור במסגרת תסקיר נפגע העבירה.

הנאשם עצמו בדברו האחרון ציין שהוא מתקשה להבין כיצד הגיע למצב בו נמצא כיום. לדבריו הוא אדם עובד, משתדל להחזיק משפחה, לפרנס, כפי שעשה במשך 31 שנים מרגע שנולדה בתו הראשונה. הנאשם ביקש שבית המשפט יבין את הצורך שלו לנסות לנהל חיים נורמטיביים, כיוון שכך התנהל לאורך כל חייו. הנאשם ציין שהוא אינו חושב שהוא טעה או סטה מדרך הישר במהלך חייו.

קביעת מתחם העונש ההולם

8. המאשימה עתרה לקביעת מתחם ענישה אחד לכל העבירות ולא הייתה על כך מחלוקת. מצאנו מקום לאמץ את עמדת ב"כ הצדדים ולראות במכלול העבירות כאירוע אחד; זאת, בשים לב לכך שמדובר בעבירות דומות שבוצעו בנסיבות דומות, כלפי קרוב אחד. המתחם שיקבע יביא לידי ביטוי גם את ריבוי המקרים והמעשים.

9. על הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם יאמר כי אלה נוגעים לערכי השמירה על שלומו של אדם ככלל וקטין בפרט, שלמות גופו ונפשו, שמירה על כבודו, בטחונו, הגנה על האוטונומיה של גופו וכפי שעמדה על כך המאשימה בטיעוניה לעונש, גם ערכי השמירה על שלווה הנפש והזכות לפרטיות.

בעניינו, ככל שבוחנים את מעשי הנאשם בנסיבותיהם, אין ספק שהנאשם הורשע בעבירות המצויות ברף חומרה גבוה.

פגיעה מינית בכל מתלונן קטין היא פגיעה בעלת השלכות רבות במישורי חיים שונים על עולמו בהווה ובעתיד של הקטין. לא כל שכן, כאשר עסקינן בפוגע בן משפחה ועוד יותר כאשר עסקינן בפוגע שהוא אביו מולידו של קרוב העבירה הקטין, ומי שאמור לשמש לו למשענת ומקור לביטחון והגנה ותחת זאת מטלטל ושובר את עולמו הפנימי של הקטין בנו, בשר מבשרו.

בית המשפט העליון עמד לא פעם על חומרת עבירות מין בקטינים המבוצעות בתוך המשפחה ועל ההשלכות ההרסניות של הפגיעה המינית על חיי הקטין בצינו:

"חומרה מיוחדת יש לייחס לפגיעה בקטינים בתוך המסגרת המשפחתית ובתוך ביתם שלהם, שאמור היה לשמש עבורם מבצר מוגן. עמדתי על כך בפרשה אחרת: "חומרתם של המעשים אף מתעצמת, נוכח העובדה שבוצעו בתוך התא המשפחתי המצומצם, בבית המגורים של המשפחה, במסגרת שאמורה היתה להיות מבצרן המוגן של הבנות הקטניות. תחת שימש להן כמקום הבטוח ביותר עלי אדמות, הפך ביתן של המתלוננות לבית כלא עבורן. תחת שאביהן יגונן עליהן כחומת מגן מפני פגיעות העולם שבחוץ, הפך הוא עצמו להיות אויבן הגדול ביותר, מבלי שהיתה להן כל אפשרות לברוח מפניו ולהתגונן מפני פגיעותיו הקשות, החוזרות ונשנות. במעשיו פגע המערער פגיעה אנושה באמון הטבעי, הפשוט, שנתנו בו בנותיו הקטניות, באופן שספק אם יוכל אי פעם לתקן" (ע"פ 9058/16 מדינת ישראל נ' פלוני, בפסקה 39 (07.03.2018), ע"פ 2965/18 פלוני נ' מדינת ישראל (12.06.2019)).

ובהקשר לשבר הגדול בעולמו של הקטין בעקבות פגיעה מינית מצד בן משפחה:

"דגש מיוחד ניתן לחומרה של עבירות מין בקטינים בני משפחה. מדרכו של עולם שילד גדל מתוך תלות ואמון מלא בהוריו וקרובי משפחתו הבוגרים, בהם הוא רואה את משענתו והם משמשים לו מודל לחיקוי בעיצוב עולם מושגיו וערכיו. פגיעה מינית בקטין על ידי הורה ..., יוצרים שבר גדול בעולמו הפנימי של הילד שספק אם הוא בר איחוי. מדובר בהפרת אמון מהסוג הקשה והשפל ביותר" (ע"פ 3619/14 פלוני נ' מדינת ישראל (03.09.2015)).

10. אשר למדיניות הענישה, יש לזכור כי זו מהווה אחד השיקולים בקביעת מתחם העונש הראוי לצד ההתחשבות בערכים החברתיים שנפגעו ממעשי הנאשם, מידת הפגיעה בהם ונסיבות ביצוע העבירות.

כאן המקום לציין שביחס לעבירות מעשה סדום וגרם מעשה סדום, שהעונש הקבוע לצדן הוא 20 שנות מאסר ואף קבוע עונש מזערי בהתאם להוראת סעיף 355 לחוק העונשין.

העבירות בהן חטא הנאשם נמנות על החמורות שבקודקס הפלילי שעונש המקסימום בצדה עומד על 20 שנים מאסר בפועל. בכך חיווה דעתו המחוקק על החומרה הרבה הגלומה בעבירה זו. על היחס בין עונשי המקסימום ואופן גזירת עונשו של נאשם ראה ע"פ 2352/19 אלדר דנילוב נ' מדינת ישראל [פסקה 11 לפסק דינו של כב' הש' שטיין] (15.10.2019):

"כבר נזדמן לי להעיר בע"פ 4344/18 גאבר נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (16.08.2019) כי עונשי המקסימום הקבועים בצד עבירות אינם רק מגדירים את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט, אלא גם מבטאים את עמדת המחוקק ביחס לחומרת העבירות. כפי שצינתי שם, בקבעו את

עונשי מקסימום אלו המחוקק לא דיבר לריק - שומה עלינו להתאים את הענישה הנוהגת לעמדתו זו".

על מדיניות הענישה והשיקולים השונים שבבסיסה, ניתן ללמוד, בהתאמה לנסיבות ענייננו, בין היתר, מפסקי הדין שלהלן:

בעניין ע"פ 1442/06 **מדינת ישראל נ' פלוני** (01.09.2008) החמיר בית המשפט העליון בעונשו של משיב שהורשע בביצוע עבירות מין מרובות בביתו, עת הייתה בת 10 ועד סמוך למועד הגשת תלונתה בגיל 19 (ריבוי עבירות של אינוס, ריבוי עבירות של מעשה סדום וריבוי עבירות של מעשה מגונה). בית המשפט העמיד את עונשו של המשיב על 18 שנות מאסר בפועל חלף 14 שנות מאסר שהוטלו עליו על ידי בית המשפט המחוזי. שאר רכיבי גזר הדין, שכללו פיצוי כספי בסך 30,000 ש"ח למתלוננת, נותרו על כנם.

בעניין שנדון בפסק הדין, כאשר המתלוננת הייתה בגיל 10-12, נהג המשיב לפשוט את בגדיה וללטף את איבריה הפנימיים ומגיל 12 נהג לבעול אותה בתדירות של מספר פעמים בחודש על ידי החדרת איבר מינו לאיבר מינה, ולבצע בה מעשי סדום על ידי החדרת איבר מינו לפיה עד שהגיע לסיפוקו המיני. המשיב נהג להתנות את הסכמתו לבקשות שונות של המתלוננת בכך שתקיים עמו יחסים מיניים.

בפסק הדין צוין כי המתלוננת העידה כי המשיב מעולם לא כפה את עצמו עליה באלימות, אך ברגע שהראתה את חוסר שביעות רצונה, לא נתן לה מתנות והטבות שקיבלה רק כאשר שיתפה עימו פעולה. המתלוננת הסבירה גם את הסכמתה להמשיך ולקיים עם המשיב יחסי מין גם לאחר שמלאו לה 18 כי "התרגלתי" ו"ככה הוא הרגיל אותי".

צוין כי המערער במועד מתן פסק הדין היה כבן 50, אב לארבעה ילדים ונטול עבר פלילי.

בעניין ע"פ 781/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (07.01.2021) אישר בית המשפט העליון עונש של 17.5 שנות מאסר בפועל ופיצויים למתלוננת בסך של 200,000 ₪, שהוטל על מערער שהורשע, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות מין בביתו בהיותה קטינה במשך למעלה משנתיים, כשהייתה בת 15 ועד בטרם מלאו לה 18.

מעשי המערער כללו, בין היתר, אינוס בדרך של החדרת אצבעותיו לאיבר מינה של המתלוננת, מעשי סדום בעת החדרת איבר מינו לפיה של המתלוננת תוך שהוא מכריח אותה למצוץ את איבר מינו עד ששפך את זרעו בפיה, שורה של ניסיונות למעשי סדום כאשר המערער ניסה להכניס את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת, מעשים מגונים וביניהם, נגע בגופה של המתלוננת, ליקק את איבר מינה ואת פי הטבעת שלה, וחיך את איבר מינו בחלקי גופה השונים, ומעשה מגונה בפני קטינה עת שחשף את איבר מינו בפני המתלוננת. כן, המערער גרם למתלוננת לחבלות גופניות.

בעניין ע"פ 3683/06 **פלוני נ' מדינת ישראל** (17.04.2008) הקל בית המשפט העליון בעונשו של מערער שהורשע בביצוע עבירות של מעשה סדום, ניסיון למעשה סדום, ניסיון למעשה סדום ומעשה מגונה בבנו הקטין, תוך הפעלת כוח כלפיו, מאז היותו בן 10 ולאורך מספר שנים עד לגיוסו לצבא.

בית המשפט העליון העמיד את עונשו של המערער על 16 שנות מאסר חלף 18 שנות מאסר שהוטלו עליו על ידי בית המשפט המחוזי. יתר רכיבי פסק הדין, שכללו פיצויים בסך ₪ 50,000, נותרו על כנם.

המערער, בין היתר, נישק את המתלונן בכל איברי גופו, נגע באיבר מינו, הכניסו לפיו ומצץ אותו. המערער החדיר את איבר מינו לפיו של המתלונן, ולאחר מכן החדיר את איבר מינו בכוח לפי הטבעת של המתלונן תוך שהוא סותם את פיו על מנת שלא תשמענה צעקותיו. המערער ביצע מעשים אלו מספר פעמים.

כשהיה המתלונן כבן 17.5, אמר המערער לבנו כי הוא רוצה לחיות עמו כזוג נשוי, וכשניסה לברוח ממנו המערער בעל אותו.

בית המשפט העליון התייחס לחומרת מעשי המערער וציין כי,

"נראה, כי מיותר לומר שמעשיו של המערער קשים ומכוערים הם. המערער ביצע עבירות מין בבנו שלו, בשר מבשרו. מעשים אלה החלו בעת שהבן היה בן עשר שנים בלבד ונמשכו במשך שנים. המערער בגד בצורה קיצונית ומחפירה באמון שכל ילד נותן בהוריו. מעשים כאלה ראויים לענישה מחמירה".

עם זאת, נציין שלא כבעניינו, דובר במי שהודה בביצוע העבירות, בית המשפט העליון נתן משקל להודאת המערער שהביאה לכך שלא היה צורך להעיד את הקטין. בית המשפט ציין

"...הבאתו של ילד לעדות נגד הורה עשויה להיות טראומטית במיוחד לגבי הילד. על כן, מן הראוי ליתן משקל לקולה להודאה במקרה כזה. יתרה מזו, במקרה הנוכחי הודאתו של המערער שלובה בחרטה כנה על מעשיו".

בעניין ע"פ 2796/17 פלוני נ' מדינת ישראל (13.03.2018) אישר בית המשפט העליון עונש של 18 שנות מאסר בפועל ופיצויים בסך כולל של ₪ 380,000, שהוטל על מערער שהורשע, על יסוד הודאתו, בביצוע עבירות מין בשתי בנותיו הקטנות, ש בוצעו במשך מספר שנים, כאשר קטינה 1 הייתה בת 12-13 והקטינה השנייה בת 11-18. צוין כי המערער מתפקד ברמה גבולית וכי קטינה 1 היא מונמכת קוגניטיבית.

המערער הורשע בעבירות של אינוס בן משפחה מתחת לגיל 14, אינוס בן משפחה מעל גיל 14, מעשה סדום בן משפחה מתחת לגיל 14, מעשה סדום בן משפחה מעל גיל 14, ניסיון למעשה סדום, מעשים מגונים בבת משפחה מתחת לגיל 14 ומעשים מגונים בבת משפחה.

מעשי המערער כללו, בין היתר, החדרת אצבעו לאיבר מינו, החדרת איבר מינו לפיהו, חיכוך איבר מינו באיבר מינו, מישוש וליקוק גופן לרבות איבריהן האינטימיים ועוד.

בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה בעניינה של קטינה 1 הוא בין 8 עד 15 שנות מאסר בפועל ובעניינה של קטינה 2, בין 12 עד 20 שנות מאסר.

בעניין ע"פ 1419/19 **פלוני נ' מדינת ישראל** (31.12.2020) אישר בית המשפט העליון עונש של 18 שנות מאסר בפועל ופיצוי למתלוננת בסך ₪ 70,000 שהוטל על מערער, נטול עבר פלילי, שהורשע, לאחר שמיעת הראיות, בביצוע עבירות מין בבתו החורגת, בעת שהייתה בת 6 וחצי ועד גיל 14. מעשי המערער כללו מקרים רבים של אינוס, מעשים מגונים, מעשה סדום וניסיון לביצוע מעשה סדום.

המערער, בין היתר, הכניס את איבר מינו לפיה של המתלוננת, החדיר את אצבעו לאיבר מינה, ליקק את איבר מינה ודרש שתלקק את איבר מינו וניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, בכך הצליח באופן חלקי. המערער הציג בפני המתלוננת כי אלו מעשים שבשגרה במערכת יחסים בין אב לבתו אך דרש ממנה שאימה לא תדע על כך.

מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו של המערער היה 16 עד 22 שנות מאסר בפועל.

בית המשפט העליון התייחס לעונש שהוטל על המערער וציין כי הגם שאין מדובר בעונש קל, אין מקום להתערב בעונש. בית המשפט העליון הוסיף כי **"בית משפט זה עמד לא פעם על החומרה שבביצוע עבירות מין בכלל, ובביצוע עבירות מין בקטינים בפרט. מלבד הפגיעה הפיזית הגלומה בעבירות אלו, מדובר בעבירות אשר רומסות את כבודו של הקרבן, המשמש ככלי לטובת סיפוק גחמותיו של האחר... בפרט הודגשה חומרתן של עבירות מין המתבצעות במשפחה תוך ניצול נפשע של פערי כוחות ותמימות, בביתם-מבצרם של הקטינים, במקום שבו הם אמורים לחוש בטוחים ומוגנים. עוד עמד בית משפט זה על הצורך בנקיטת מדיניות ענישה מחמירה כלפי מי שהורשע בביצוע עבירות מין בתוך התא המשפחתי אשר תשקף את הנזקים הממושכים מהם סובלים נפגעי עבירות אלו, כמו גם את סלידתה העמוקה של החברה מהן ואת הוקעת הנחרצת"** (פסקה 30 לפסק הדין, וההפניות שם).

בעניין ע"פ 2574/20 **מדינת ישראל נ' פלוני** (06.05.2021) החמיר בית המשפט העליון בעונשו של משיב שהורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של אינוס קטינה בת משפחה (ריבוי מקרים) ובעבירה של מעשה מגונה בקטינה בת משפחה ללא הסכמה (ריבוי מקרים), שבוצעו כלפי בתה של בת זוגו.

תחת עונש של 7.5 שנות מאסר שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי, העמיד בית המשפט העליון את עונשו על 9.5 שנות מאסר, תוך שהפנה לכלל לפיו ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין עם הנאשם.

צוין כי אין מחלוקת שהמשיב שימש דמות אב לקטינה. צוין כי כאשר הקטינה ביקשה מהמערער להפסיק, הוא היה מזהיר אותה שאם תחשוף את המעשים בפני אמה, האם "תמות" או שהקטינה תועבר לפנימייה או למשפחת אומנה.

במקרה זה הנאשם הודה בביצוע העבירות.

בעניין ע"פ 8805/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (02.04.2017), אישר בית המשפט העליון עונש של 22 שנות מאסר ופיצוי למתלוננת בסך ₪ 258,000, שהוטל על המערער, לאחר ניהול הוכחות, בגין ביצוע עבירות אינוס, מעשי סדום, מעשים מגונים בביתו הקטנה עת שהייתה בת 14 ועד גיל 18. כן הורשע המערער בעבירות איומים, תקיפת קטין בנסיבות מחמירות, תקיפה בנסיבות מחמירות ותקיפת שוטר בעת מילוי

תפקידו.

המערער נהג להגיף את התריסים, להתפשט, הפשיט את המתלוננת, מישש בידו ונישק את חזה וינק את פטמותיה, חיכך את איבר מינו על חזה ובין שדיה, ליטף את איבר מינה והחדיר את איבר מינו לפיה תוך שהוא מורה לה לבצע בו מין אוראלי. בכ-5 הזדמנויות החדיר המערער את אצבעו לפי הטבעת של המתלוננת, בהזדמנות אחרת החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת, ואף ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה. המערער נהג להכות את המתלוננת באמצעות מקל מטאטא, מגב וכבל חשמל, עד שנזקקה לטיפול רפואי.

בשלב מסוים המתלוננת הבינה כי אין מדובר במערכת יחסים רגילה בין אב לביתו, וסירבה למעשיו של האב, אך הוא המשיך לבצע בה את המעשים המיניים.

צוין כי המערער נעדר עבר פלילי.

מתחם העונש ההולם שנקבע בעניינו של המערער הוא בין 18-23 שנות מאסר בפועל.

נסיבות ענין זה חמורות מנסיבות עניינו, בין היתר, נוכח האלימות שהופגנה כלפי קרבן העבירות.

בעניין ע"פ 701/06 פלוני נ' מדינת ישראל (04.07.2007), אישר בית המשפט העליון 24 שנות מאסר בפועל, ופיצוי למתלוננת בסך 70,000 ₪, בגין ביצוע עבירות מין בביתו הקטנה, בעת שהייתה בגיל 13 ועד לגיל 19.

כתב האישום כלל 2 אישומים, ולאחר שמיעת הראיות הוא זוכה מהאישום השני והורשע על פי האישום הראשון. נסיבות המעשים, בין היתר, הם כך שבמהלך 4 פעמים החדיר המערער את איבר מינו באיבר מינה של המתלוננת, תוך שימוש בכוח ואיומים, וכן החדיר את קצה איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת. במהלך מספר שנים, דרש הנאשם במספר הזדמנויות מהמתלוננת שתבצע בו מעשי אונן באמצעות שמן תינוקות, בעת שנכנס לחדר האמבטיה בו שהתה, הרים את חולצתה, נישק את חזה, הכניס את ידה לתחתוניו. במספר פעמים רב נהג המערער להתבונן בגופה של המתלוננת בעודה מתקלחת ולאונן. נהג המערער להיכנס לחדרה של המתלוננת בלילה, החדיר את ידו לאיבר מינה ובידו השנייה החזיק באיבר מינו ואונן. בנוסף, נהג הנאשם במשך מספר שנים, במטבח דירת המגורים, לעמוד מאחורי המתלוננת להחדיר את ידו מתחת לחולצתה ובידו השנייה לאונן באיבר מינו. בנוסף, דרש מהמתלוננת לגלח את ישבנו של הנאשם מאז שמלאו לה 15 ועד שהייתה בת 18, וגם זאת תוך השמעת איומים כלפיה.

צוין כי המערער בעל עבר פלילי בעבירות אלימות כלפי בת זוגו וכלפי קטין.

בפסה"ד צוין "המערער, בדרך מרושעת, חסרת רחמים ומעוררת שאט נפש, עשק את ילדותה של בתו, גזל ממנה את נעוריה, וגזר עליה חיים מיוסרים אשר ילוו אותה עוד שנים רבות. עבירות מין באשה הן עבירות קשות באשר לא רק פגיעה פיסית גלומה בהן, אלא גם פגיעה נפשית ורמיסת כבודה של הקורבן כאדם. קשות שבעתיים הן עבירות מין המתבצעות בתוך משפחה, ובמיוחד כאשר אב מבצען בבתו, בשר מבשרו. המערער, שבוי בידי יצרו ותאוותו, ראה בילדתו אובייקט מיני זול

עמוד 13

ונגיש בו עשה ככל העולה על רוחו, משל היתה גוף נטול נשמה. מערער זה מקומו מאחורי סורג ובריח, והואיל ונדמה כי בעבירות מסוג זה חוטאים לא מעטים, ראוי כי רמת הענישה תהיה כזו שתהווה גם מסר ברור וחד משמעי לרבים".

נעיר שגם נסיבותיו של ענין זה, חמורות מנסיבות עניינו, נוכח האלימות שהופגנה כלפי קרבן העבירות.

אך לאחרונה ממש, בעניין ע"פ 770/20 פלוני נ' מד"י (18.05.2021), אישר בית המשפט העליון עונש של 16 שנות מאסר שהוטל על המערער בן 46, שביצע עבירות מין במשך שנתיים בקטינה בת 7 עד הגיעה לגיל 10 שסבלה ממגבלות קוגניטיביות. המערער שהיה חבר ובן בית של הורי הקטינה, החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של הקטינה, החדיר אצבעות ואת איבר מינו לפי הקטינה והורשע בריבוי מעשי אינוס ריבוי מעשי סדום ומעשים מגונים, בנסיבות מחמירות. באותו הענין דובר בנאשם בעל הרשעות קודמות שלא ממן העניין שריצה בעבר עונש מאסר.

בית המשפט חזר והדגיש "על החברה להגן על בנותיה ובניה ומתפקידו של בית המשפט לתרום את חלקו באמצעות גזירת עונש חמור ומרתיע בהתאם לנסיבות".

בעניין ע"פ 6734/16 פלוני נ' מדינת ישראל (25.10.2017), אליו הופנינו על ידי הסנגור, אישר בית המשפט העליון עונש של 5 שנות מאסר ופיצויים בסך ₪ 30,000 שהוטל על מערער שהורשע, על יסוד הודאתו, במסגרת כתב אישום מתוקן, שכלל 2 אישומים, בביצוע עבירות מעשה סדום בקטין בן משפחה, מעשים מגונים בקטין בן משפחה, עבירות גרם מעשה סדום בקטין בן משפחה ואיומים.

המתלונן הוא אחיינו של המערער, והיה כבן 10 בעת קרות המעשים. המערער היה קטין כבן 17 בעת תחילת מועד ביצוע העבירות.

באירוע אחד, המערער נישק את המתלונן בפניו, בצווארו ובפיו, הפשיט את בגדיו של המתלונן והכניס את איבר מינו של המתלונן לפיו. בהמשך הורה למתלונן להכניס את איבר מינו לפיו של המתלונן. באישום שני, בעת שהיה המערער כבן 18-19, במספר הזדמנויות, החדיר את אצבעו לפי הטבעת של המתלונן, החדיר את איבר מינו לפיו של המתלונן, הורה למתלונן להריח ולנשק את פי הטבעת שלו, חיכך את איבר מינו בגופו של המתלונן. המתלונן בעת קרות המעשים ניסה לחדול את מעשיו של המערער או להדוף אותו ממנו.

צוין כי למערער אין עבר פלילי. עוד צוין כי שיקוליו של בית המשפט לקביעת עונשו של המערער היו חלוף 24 שנים מאז חדלו המעשים עד מועד גזר הדין; הודאה באשמה (הגם שהגיעה לאחר שמיעת עדות המתלונן); קבלת אחריות המערער בבית המשפט על מעשיו; ניהול אורח חיים נורמטיבי לאורך שנים רבות; וכי התקופה בה היה נתון המערער בהגבלות שונות.

מתחם הענישה שנקבע בעניינו של המערער הוא בין 4 ל-8 שנות מאסר.

יאמר כי פסק הדין אינו מאפיין את הגישה הרווחת של מדיניות הענישה מה גם שהנסיבות שהובאו בו שונות נוכח גיל המערער עת ביצוע העבירות אותן החל לבצע בהיותו בן 17 בלבד וכן נוכח הודאתו.

11. לעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נציין את התמשכות המעשים על פני תקופה ארוכה - למעלה מ-6 שנים ותדירות המעשים. כאמור, הנאשם ניצל את חוסר הבנתו של הקטין בנעשה, תמימותו ותלותו המוחלטת בו (נוכח מצבה הרפואי של אם הקטין). הנאשם ניצל את זמינותו של הקטין והערצתו את אביו, לצורך סיפוק יצריו המיניים בהתעלמו כליל מן הנזקים הקשים שהוא גורם לבנו במעשיו.

הנאשם יצר בינו לבין בנו הקטין קשר מעוות ומבלבל. הקטין לא היה ער, נוכח גילו הצעיר, לכך שהוא קורבן עבירה. ההכרה שאביו מבצע בו עבירות מין חילחלה לתודעתו אט אט כשבגר וכשהבין שעליו להתרחק מאביו. במערכת ביחסים שיצר הנאשם שימשו בערבוביה יחס אבהי ומכיל של הנאשם כלפי בנו לצד ניצול מיני של הקטין, באופן תדיר וכדבר שבשגרה, מצד מי שאמור לדאוג לרווחתו ולהגן עליו מכל רע.

הנאשם פיתה את המתלונן - בין במרומז ובין בגלוי - שאם יישאר אתו לבד ויעשו את המעשים המיניים, הדבר ישתלם לו.

הנאשם ניצל הזדמנויות שנקרו בדרכו להישאר לבדו עם המתלונן ולספק את יצרו. כך למשל, הסיע את בני המשפחה למימדיון וחזר להישאר עם המתלונן בבית; נשאר עם המתלונן בבית כשיתר בני המשפחה הלכו לבית הסבתא; ניצל נסיעת עבודה על מנת להישאר עם המתלונן לילה שלם בחדר בבית מלון. בדומה, כאשר המתלונן נכנס לחדרו של הנאשם לבחון את חליפת בר המצווה שלו וקרא למתלונן להיכנס אתו למיטה.

כפי שעולה מהכרעת הדין, ולטיב המעשים שביצע בו הנאשם, דייק המתלונן כי תמיד היה זה הוא המתלונן שהיה מחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של הנאשם אך ההיפך לא קרה, והנאשם אף פעם לא החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן.

ריבוי עבירות המין שהנאשם ביצע בבנו הקטין וטיבם כפי שפורטו, מעוררים סלידה נוכח עוצמת הבגידה של הנאשם בבנו הקטין, הבאה לידי ביטוי, בין היתר, בהפניית עורף לתפקיד אותו אמור היה הנאשם למלא, באופן טבעי כאב, בפרט בתקופה כה רגישה במשפחה, כשאם הקטין חלתה ממחלה קשה ולמרבה הצער נפטרה ממחלתה, סמוך לאחר שהחקירה נגד הנאשם נפתחה. הפגיעה במתלונן מועצמת בשים לב לתפקידו המרכזי של הנאשם בחיי המתלונן כאב לאור מעברו של המתלונן להתגורר עם הנאשם, לאחר גירושי הוריו.

כפי שפירטנו בהכרעת הדין, הכחשותיו של הנאשם לתיאורי בנו לוו בהכפשות מגוונות של המתלונן והותירו רושם שהנאשם ניסה להיאחז בכל טענה גם במחיר של העלבת והשחרת המתלונן. אף הצפייה בעימות שנערך בין השניים הותירה רושם של תמונת נזק עמוקה בנפשו של המתלונן.

בקביעת מתחם העונש ההולם יינתן משקל גם לנזקים שנגרמו למתלונן עקב מעשיו של הנאשם, כפי שניתן ללמוד הן מאופי העבירות שבהן הורשע הנאשם ונסיבותיהן והן מתסקיר נפגע העבירה שהוגש בעניינו.

לא ניתן להתעלם מהנזק המצטבר הגלום במעשיו של הנאשם אשר פעם אחר פעם לאורך שנים, פגע במתלונן. כל עבירת מין, יש בה משום פגיעה קשה בקרבן שכן **"מדובר בעבירות שהנזק טבוע בהן מעצם טיבן וקיומו הוא בבחינת הנחה שאין צורך להוכיחה"** (ע"פ 6695/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 14 לפסק דינה של כב' הש' ארבל] (26.01.2009)).

כאמור בתיק זה הוגש תסקיר נפגע עבירה. מבלי לשוב על דברים שכבר נכתבו, תסקיר נפגע מלמדים על תמונת נזק רחבה. לדאבוננו, ניסיון החיים מלמד כי פגיעות מעין אלה, הן בעלות השלכות עתידיות ארוכות (ר' בין היתר ע"פ 8671/17 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פסקה 19 לפסק דינו של כב' הש' אלרון] (29.04.2018)).

מעבר לכך, וכפי שעלה במהלך ניהול ההליך, כתוצאה מחשיפת הפרשה, נוצר שבר במשפחתם של הנאשם והמתלונן, ו2 מאחיותיו של המתלונן התנתקו ממנו.

12. לאור כל האמור, בהתחשב בערכים החברתיים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם, מידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירות, הננו מעמידים את מתחם העונש ההולם כנע בין 15-20 שנות מאסר בפועל.

העונש ראוי בגבולות המתחם

13. בתוך מתחם העונש ההולם, יינתן משקל לקולה לעברו הנקי של הנאשם וכן למצבו הרפואי של הנאשם, כפי שעולה אף מתסקיר שירות המבחן (צוין, כי הנאשם הציג לפניו תיעוד רפואי).

14. אשר לטענת הסנגור להקלה בעונשו של הנאשם בשל חלופי הזמן, בהקשר זה קבע בית המשפט העליון כי ככל שמדובר בגזירת הדין בגין עבירות מין במשפחה, שקורבנותיהן הם קטינים, יש ליתן משקל מוגבל לשיקול בדבר חלופי השנים מאז בוצעו העבירות. עוד נקבע כי הקלה משמעותית בעונש הנאשם, רק משום חלופי הזמן הרב מאז בוצעו עבירות אלו, אינה עולה בקנה אחד עם מטרת ההארכה של תקופת ההתיישנות הקבועה בחוק לעניין זה (ע"פ 4327/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (05.06.2013)).

אשר לכפירת הנאשם יצוין כי בהתאם להוראת סעיף 40א(6) לחוק העונשין, כפירתו של הנאשם לא תשמש לחובתו. עם זאת, הנאשם אינו זכאי להתחשבות הניתנת למי שהודה ונטל אחריות למעשיו. בהקשר זה ראו גם 3489/05 דוד תורג'מן נגד מדינת ישראל:

"בטענות אלו אין ממש. לנאשם זכות יסוד ובלתי מעורערת לנהל את הגנתו כפי הבנתו. זכות זו הנה חלק בלתי נפרד מאגד הזכויות העומדות לנאשם בפלילים, שבהצטרפן יוצרות הן את רשת ההגנה הדינית שפורשים כללי הפרוצדורה הפלילית על נאשמים באשר הם. ברי, כי מימושה של זכות זו אינו עומד - ואינו יכול לעמוד - לנאשמים לרועץ. ברם, עת עושה בית-משפט במלאכת קביעת העונש, רשאי גם רשאי הוא להביא בחשבון, במניין שיקוליו, שיקולים דוגמת חיסכון בזמן שיפוטי, נטילת אחריות על המעשה והבעת חרטה. אין משמעות הדבר "החמרה" עם אלו הבוחרים לנהל את הגנתם עד תום, כי אם הקלה לגיטימית עם אלו הבוחרים להודות. ואוסף עוד זאת - בענייננו שלנו, נסיבות נוספות נזקפות לחובת הנאשם, כגון התרשמותו הקשה של בית-משפט השלום מהמבקש,

והאופן בו בחר לנהג עצמו במהלך משפטו, וכן תסקיר המבחן שהוגש בעניינו, ממנו עולה כי הוא עודו מסרב ליטול אחריות על מעשיו, ומכחיש את ביצוע העבירות בהן הורשע."

לעניין השיקול ההרתעתי בגזירת העונש בעבירות מין יש לקחת בחשבון כי מדובר בעבירות שמטבען נעשות בחדרי חדרים, עבירות קלות לביצוע וקשות לגילוי. לא אחת, הקורבנות אינם מסוגלים לחשוף את הפגיעה שחוו ונושאים עימם את הסוד שנים רבות. לעניין זה ר' דברים שנאמרו בע"פ 4802/18 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 35 לפסק דינו של כב' הש' שטיין] (29.01.2019):

"..הרתעה כללית נגד עבירות מין היא בגדר כורח חברתי שקיבל הכרה בסעיף 40 לחוק העונשין. עבירות מין, ובפרט עבירות מין נגד קטינים, הן עבירות של חדרי-חדרים, נגישות, קלות לביצוע וקשות לגילוי. מציאות זו מעצימה את תמריציהם של עברייני מין לממש את מאווייהם מעוררי הסלידה ולספק את יצריהם על ידי פגיעה בקטינים חסרי ישע, כפי שקרה במקרה דכאן. הדרך הטובה ביותר להקטין את התמריץ המיני המעוות ועמו את הפיתוי לבצע עבירות מין הסוג שבו עסקינן היא להגדיל את עונש המאסר המוטל על העבריין [...] כפי שכבר הזדמן לי להעיר, אם החמרה בעונש המאסר תגרום לעבריין מין אחד לזנוח את תכניתו לפגוע מינית בילדה חסרת ישע - דינו..".

ור' גם ע"פ 8603/18 פלוני נ' מדינת ישראל [פסקה 13 לפסק דינו של כב' הש' סולברג] (פורסם 04.08.2019).

בקביעת עונשו של הנאשם בגבולות מתחם העונש ההולם, ראוי היה להשית על הנאשם עונש חמור מזה שיטל, אולם נוכח גילו ומצבו הרפואי, וחומרתו כפי טענתו, מצאנו לנכון להסתפק בתקופת המאסר כפי שיפורט.

15. אשר לפיצוי לנפגע העבירה הפיצוי מהווה כמעין "עזרה ראשונה" לנפגע העבירה מבלי שזה נדרש להוכיח את נזקו, וזאת בשונה מתביעה אזרחית (דנ"פ 5625/16 אסרף נ' טווק בוקובזה [פסקה 15 לפסק דינה של כב' הש' חיות] (13.09.2017)).

הפיצוי מבטא הכרה בנזקו של המתלונן כפי שבא לידי ביטוי בתסקיר נפגע העבירה וכן על מנת שייתן מענה כלכלי לטיפול לו זקוק המתלונן. בקביעת הפיצוי אין זה משנה שהמתלונן טרם החל בטיפול ולא יכולה להיות מחלוקת שהוא זקוק לטיפול ממושך.

16. לאור כל האמור לעיל, אנו גוזרים על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 17 שנות מאסר לריצוי בפועל.

עמוד 17

ב. 18 חודשי מאסר מותנים, למשך 3 שנים מהיום שהנאשם לא יעבור כל עבירת מין.

ג. הנאשם ישלם למתלונן פיצוי בסך 150,000 ₪.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן והודע היום ח' בסיון תשפ"א, 19/05/2021 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה, שופט

דינה כהן, שופטת

נתן זלוצ'ובר, סגן נשיאה